

лото на посвещенията “в памет” по конкретни имена, веднага след обобщаващите 12 стихотворения, носещи духовните проблеми за поета, за красотата, за апостола, за свободния и т.н. Употребявам думата “духовни” не в смисъла на “вечно любими” проблеми, а в смисъла на конкретно Траяновия прочит и на Яворов, комуто поетът отрежда място веднага след Байрон, Вийон и Хайне - т.е. Яворов е първото “българско” име в единната композиция на “Пантеон”, а спрямо взимоотношението Каин-Авел Яворов е второто и единствено след “Пролог”-а Байрон спрямо всички останали български и небългарски имена.

Така Траянов определя едно възлово място на Яворов. Това особено изпъква като се види Траяновия смисъл на Каин-Авел. Той се явява нещо тълкуване на още старозаветния битиен проблем, тълкуване, на което биха завидили и най-вешите богословски слова. И така, Траянов търси “оня демон всеобхватен”, който стъпил “между Луцифер и Бога”, горд изпява “скръбта на грешната земя”. В дълбока смислова последователност са наредени понятията демон-Луцифер-Бог-грех-земя, вътрешно-определящи самата природа на гения на словото на поета. При това той- “с песента на правда величава/ рода на Каина ще защити!”

“Защити” характеризира мястото на поета в тоя свят. Теодор Траяновото стихотворение-осмисляне на ролята на поета се “случва” това, което е дълбоко библейска същина - Господ отдава седмкратно отмъщение всекиму, който би убил Каин-братоубиеца, Господ туря страшния знак върху Каин, именно, за да го запази от унищожение, за да го спаси, осигурявайки саморазвитие за Каиновия земен род. Траяновият “поет” е негов пеец-защитник - затова той пее не за унищожение, не за изстребление, той не осъжда, дори не обвинява. Стъпил “между Луцифер и Бога”, той е живото възплъщение на “ангелическата слава”- а тя на богословски език означава ниво-небесен чин. Роден на “грешната земя”, родственик на братоубийственото земно житие, поетът има духовна задача - да го защити. Силата на защитника-поет произтича от това, че е изпитал “най-силна жал и обич към света”. Траянов говори за познание, за духовна йерархия и за посветеност всред земния жребий - тази героическа трагедия, където поетът не е “свръх-човек”, тъй като